

ABRIKOOSMEMOIRES

Mijn ziel heeft geworsteld, een stormachtige worsteling—ze ruikt naar de schemering en ze ziet eruit als een zandstorm.

Ik wil geen glitterstickers plakken in een seizoen dat ik nog volledig moet uitspreken; een seizoen dat meer vraagt dan mijn pen weet. Dus voor nu zijn hier een paar fragmenten, gedeeltelijke momenten die ergens in het verhaal voorkomen, en ik hoop dat ik op een dag de wijsheid zal hebben om er woorden omheen te plaatsen.

Woorden, ze komen wanneer ze komen. Deze memoires staan in de volgorde waarin ze zijn geschreven, sommige zijn er spontaan rond middernacht bijgekomen—een onvolmaakt mooi ritme. Duik in hun onverwachte pieken met momenten om te ademen en momenten om te bewegen. Kauw ze volledig of proef ze langzaam.

Graaf er doorheen, maar alleen met een geurige thee in de ene hand (of een whisky in de andere).

ABRIKOOSMEMOIRES

Wanneer de sabbatical roept,
zelfs als je zakken leeg zijn,
luister naar haar stem;
ze brengt alles wat niet te koop is.

ABRIKOOSMEMOIRES

Verf rotsen met regenbogen,
schets de vrouwelijke vorm.
Schrijf woorden die om middernacht stromen,
dans tot het ochtendgloren.
Kleur mijn muren magenta,
bak een taart en zie hem rijzen.
Open alle ramen,
maak cadeaus zodat je ‘verrassing!’ kunt zeggen
Eet maaltijden bij kaarslicht—
gewoon omdat—waarom niet?
Sip rosé onder maanlicht,
Ga skinny dippen of café hoppen.

Kus mijn liefdes in de ochtend,
en nog een keer midden op de dag.
Teams—op mijn takenlijst,
weet wanneer het welletjes is.

Luister naar die stille, zachte stem,
dans op dat geluid.
Ik houd van dit leven dat mij is gegeven,
wetende dat ik gevonden ben.

Vertrouwend op het grotere plan,
laat ik mijn agenda langzaam achter—
zonder me zorgen te maken,
omdat Hij zo van me houdt.

ABRIKOOSMEMOIRES

Ik haalde mijn haar uit de beperkende knot en de hardvochtige en gejaagde houding en bond de uiteinden vast aan de hoeken van de sterren.

ABRIKOOSMEMOIRES

Als we onze naar vrede jagende rituelen neerleggen, zal Hij ze vol verven met kleuren, ophangen aan de waslijn om te drogen, in tientallen vouwen, tot honderden vermenigvuldigen en ze als papieren vliegtuigjes over de zeven zeeën gooien—intussen geeft Hij ons een vrede van aarde en steen—terwijl onze inspanningen prachtig in bomen landen en slechts een thuis worden voor de vogels—

Genade.

ABRIKOOSMEMOIRES

Terwijl de zon onderging, probeerde het de
hitte die we maakten, de liefde die we wilden,
de handen die we vasthielden, af te koelen.

Deze felle liefde
gemaakt van zandstormen en steen,
heet tot in de kern,
zoet tot op het bot—
zal altijd jij zijn.

Onze zielen branden als sintels—
en alle reizen rond de zon
zullen dit liefdesvuur
nooit afkoelen.

ABRIKOOSMEMOIRES

Ik open mijn hart en adem de wind van
verandering in alsof mijn longen ervan
afhankelijk zijn.

ABRIKOOSMEMOIRES

Voor altijd een zoete zoeker, die de prachtige onderliggende boodschap in de duidelijkste verhalen naar voren haalt—de onderstroom onder de golven. Ik zal voor altijd geloven dat alles niet alleen tweedimensionaal is, maar dat op elk moment een verhaal op mysterieuze wijze met een doel wordt georkestreerd door de grote handen van onze Schepper.

ABRIKOOSMEMOIRES

Mijn grootste ondergang, mijn helderste
avontuur—alle vijf zintuigen vonken op
de muziek—zoeter dan ooit tevoren.

De zon—een geur als paardenbloem,
de sterren—als vuur,
het zand—als wolken,
en de wijn—als zoete troost.
Ogen die slapen, en mijn geest: een
langzaam nummer met een onverwacht
crescendo.

Niets kan iemand voorbereiden op een
tijd als deze.

Laat jezelf ongedaan maken, hoe eerder
hoe liever—

Moederschap.

ABRIKOOSMEMOIRES

Iedereen kan dromen in de vroege ochtend met een kopje koffie in de hand. Maar wanneer de klok 's middags 3 uur slaat, dan moet je vechten voor die zoete zonsopgangdromen.

